

Forslag om motiveret dagsorden af Voigt (FP) (se foran) og

Ændringsforslag hertil af Jørgen Jensen (DKP).

Forslag om motiveret dagsorden af Ib Christensen (DR) [vedr. økonomisk demokrati] (se foran).

Forslag om motiveret dagsorden af Ib Christensen (DR) [vedr. arbejdsformidlingen] (se foran).

Forslag om motiveret dagsorden af Langsted (CD) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel til statsministeren:

Forespørgsel af Glistrup (FP), H. C. Hansen (FP), Askjær Jørgensen (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Lawaetz (FP), Nauwerby (FP), Tang Sørensens (FP) og Voigt (FP):

»Hvordan vurderer regeringen industriens fremtidige rolle i samfundet?«

(Forespørgsel nr. VII. Anmeldt 23/11 77. Fremme af foresp. vedt. 29/11 77).

Forhandling

Glistrup (FP):

Arbejdsløshed og valutagæld er de to samfundsonder, der er snakket mest om i de senere år her i denne sal. Ja, netop snak er ordet, for når vi ser på, hvad realiteterne er, og sammenligner, hvordan det ligger med arbejdsløsheden og valutagælden på nuværende tidspunkt, med, hvordan forholdet var, dengang den nuværende regering tiltrådte i februar måned 1975, så er forholdet jo det, at begge dele er katastrofalt forværret i de mellemliggende måneder.

Over for disse hårde kendsgerninger har regeringen indsvøbt sig i adskillige myter, og det er nogle af disse myter, som vi meget gerne skulle få taget livet af ved den debat, som vi nu begynder på.

Vi har gang efter gang med det overskud af medieadgang, som der er givet til regeringen, hørt denne fremføre det synspunkt, at når man gør et eller andet vedrørende arbejdsløsheden, så skader man valutabalancen tilsvarende, eller omvendt: det, som gavner valutabalancen, skader arbejdsløsheden. At

disse udsagn ikke er korrekte, viser den virkelige udvikling, hvor det er lykkedes regeringen at skade begge dele på én gang.

Det, vi skal diskutere i dag, indeholder midlet til, at vi samtidig kan gavne arbejdsløsheden og gavne valutabalancen, at vi samtidig kan få sat en hel del mennesker i beskæftigelse, med henblik på at de skal udføre det arbejde, som er nødvendigt for at producere de varer, som kan forbedre vores valuta-standard over for udlandet, dels ved at producere eksportvarer, dels ved at producere varer, som medfører, at vi kan spare på importen.

Nu ved jeg da så udmærket, at der er andre erhverv end industrien, som kan være med til at løse denne opgave. Når fremskridtspartiet imidlertid har begrænset forespørgslen i dag til alene at angå industriens forhold, så hænger det sammen med, at industrien, som den danske erhvervsstruktur har udviklet sig, så ganske åbenbart er den gren inden for dansk erhvervsliv, som bedst er i stand til at løse dette problem. Det hænger sammen med, at det ville være forkert, hvis vi i denne debat henfaldt til at gå ned i de specialproblemer, som unægtelig er knyttet til andre betalingsbalanceerhverv såsom landbrug, fiskeri, turisme, eksportvognmænd, skibsfart og hvad vi ellers kunne nævne. Men selvfølgelig må vi da holde os for øje, når vi nu beskæftiger os med industriens problemer, at hvad der gavner industrien, det vil stort set også gavne denne lange række og en lang række andre centrale danske erhverv.

En af de andre myter, som regeringen har knyttet sig til over for de forfærdelige figura, der udvises med resultatet af de 2½ års regering, snart 3 år, vi har haft med forværring af beskæftigelsessituationen, forværring af betalingsbalancen, det er, at man siger: ja men det skyldes jo, at der er krise i udlandet. Vi andre har opdaget, at det ikke kan forklare, at det i Danmark skulle udvikle sig værre, end det gør i de andre lande. Vi må bare gøre os klart, at den sovepude, som regeringen på den måde gør brug af ved at hævde, at der jo er krise i udlandet, betyder, at de udenlandske pengemidler på nuværende tidspunkt, hvor kreditmulighederne er så rigelige i de udenlandske banker, fordi der er så store ledige pengemidler, fordi det udenlandske erhvervsliv snarere sætter penge ind end trækker på deres kassekreditter, når de i øje-